

[Aksel Larsen.]

beregninger gør, at vi kan opretholde og sandsynligvis udvide vor produktion og beskæftigelse.

Derfor tror jeg, at hvis man opfatter det sådan, at vi i den nuværende time har et valg, et valg mellem tre muligheder, må vi vælge den mulighed, der hedder de syv. Jeg ved udmærket vel, at de seks og de syv er handelsblokke, og at eksistensen af de seks og de syv kan føre til handelskrig. Jeg ved imidlertid også, at Danmark kommer ud for handelskrig fra begge disse blokke, hvis vi forsøger at stå alene og ikke forsøger at skaffe os forbundsfæller. Jeg er samtidig opmærksom på, og det synes jeg også, der var andre, der skulle være, at når nu den kapitalistiske del af Europa deles op i to økonomiske blokke, fællesmarkedet og frihandelsområdet, hvoraf fællesmarkedet er strengt statspolitisk, har vi her et af de mange beviser på, at der er modsætninger og må være modsætninger i den kapitalistiske verden. På den anden side kan det ikke fritage os for at træffe vort valg. Det kan ikke tillade os at sige, at alt det kommer ikke os noget ved.

Jeg formoder ikke, at der er nogen, heller ikke her i salen, der drømmer om, at Danmark og det danske folketing skal se bort fra den kendsgerning, at en del af Europa er kapitalistisk, og at Danmark endnu er et kapitalistisk land. Jeg formoder ikke, at der er nogen i denne sal, som er af den mening, eller drømmer om, at Danmark, det kapitalistiske Danmark — vi kan stræbe efter socialismen og drømme om socialismen, men vi har den ikke endnu — skulle tilslutte sig de socialistiske landes økonomiske blok. Jeg anser i øvrigt dette for at være absolut uheldigt. Ja men så bliver det altså spørgsmålet: hvor skal vi slutte os til i den kapitalistiske del af Europa? Skal vi slutte os til de seks, som domineres af Vesttyskland? — og jeg håber ikke, jeg behøver at fremsætte min mening om Vesttyskland nærmere, for den kender man. Skal vi slutte os sammen

med en blok, hvori indgår de Gaulles diktatorisk styrede Frankrig, og med det Italien, hvor facismen sejrede først i Europa? Jeg mener nej. Det forekommer mig, at England, Norge, Sverige, Schweiz og Østrig uægtelig står os nærmere i enhver henseende, og jeg synes heller ikke, man skal glemme, at tre af de syv lande, der her er tale om, nemlig Sverige, Schweiz og Østrig, ikke er medlemmer af Atlantpagten og ikke vil være det. Det gør også for mig de syv mere acceptabelt.

Jeg beklager, at den nordiske vej blev forpasset; jeg beklager, at den nordiske union ikke blev til noget. Jeg er sikker på, at det havde været det bedste for Danmark, det bedste for Norden; jeg tror også, det havde været en fordel for Europa. Denne nordiske union kunne også som særlig sammenslutning være gået ind i de syv, og det hele var blevet meget bedre. Det er imidlertid ikke sket, og jeg skal ikke på nuværende tidspunkt tale historie og gå i rette med dem, som jeg mener kunne have gjort noget mere for, at den nordiske union var blevet til virkelighed.

Jeg kan imidlertid ikke undlade at beklage og udtale nogen forbavelse over, at de syv ikke er blevet til de otte. Jeg kan ikke undlade at beklage, at Finland ikke er med. Jeg forstår udmærket, at økonomiske og udenrigspolitiske hensyn har spillet ind, men jeg kunne ønske at rette vedkommende, hvis jeg må bruge det udtryk, havde kunnet indse, at hvis vi foruden det alliancefri Sverige og de decideret neutrale stater Østrig og Schweiz også havde haft det mindst lige så neutrale Finland med i de syvs ministerråd, var sammenslutningen blevet både økonomisk stærkere, politisk mere tilforladelig og en mere betydningsfuld faktor også for fredens og afspændingens politik i Europa, end den ellers kunne blive.

Jeg skal lade det være nok med det. Jeg ser, at vi formelt har muligheden for at sige nej til de syv. Vi har formelt valget mellem tre muligheder. Reelt har vi ikke